

ขายศพ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “คนป่วยใกล้ตายถ้าได้ฟังการสาธยายบทแผ่คุณสูตร จะบรรลุนิพพานหรือไม่”

โยมได้ดูคลิปวิดีโอแสดงคนป่วยที่ตายหลังฟังบทสาธยายแผ่คุณสูตร ปรากฏกายไม่แข็ง จับดูเหมือนคนนอนหลับธรรมดาผิวสีเหลืองนวลสวยแม้สิ้นลมไปนานสี่วันแล้ว แล้วบอกว่าผู้ตายบรรลุนิพพานคามีทั้งๆ ที่เป็นฝรั่งฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่อง ใครขอให้อาจารย์อธิบายความเป็นไปได้

ตอบ : เห็นไหม “ใครขอให้ท่านอาจารย์...” คือพระสงบ

อธิบายเรื่องนั้นะ อธิบายเรื่องนี้ มันพูดถึงก่อน พูดถึงเรื่องศาสนานะ เราจะพูดถึงเรื่องศาสนา ปูพื้นเรื่องศาสนา เรื่องศาสนาเกิดจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมนะ เวลาตรัสรู้ธรรม ธรรมที่เลิศค่าๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ

แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนารื้อสัตว์ชนสัตว์ เล็งญาณไปก่อนเลย เล็งญาณไปอาฬารดาบส อุทกดาบส นี่เป็นอาจารย์เก่าของตน อาจารย์เก่าของตนคือว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษากับอาฬารดาบส อุทกดาบส ได้สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘

สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ ที่เขาได้ฌานสมาบัติกันอยู่นี้ แล้วเขาบอกว่า “มีความรู้เท่าเรา มีความรู้เสมอเรา ให้สั่งสอนลูกศิษย์ได้”

เจ้าชายสิทธัตถะไม่เอาด้วย เจ้าชายสิทธัตถะบอกว่า สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ เขาได้จริงตามที่อาจารย์เขากำหนดนี่นะ แต่เขายังสงสัยในการเกิด การแก่ การเจ็บ การตายอยู่ เขายังมีกิเลส ตัณหาความทะยานอยากอยู่ เขาถึงไม่สนใจ เขาถึงได้มาประพฤติปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกข์

พอถึงที่สุดแห่งทุกข์แล้วจะสอนใครได้ก่อนๆ จะสอนต้องสอนคนที่มีพื้น คนที่มีความสามารถไง ก็ระลึกถึงอาจารย์ของตนสองคนนี่ อาฬารดาบส อุกกดาบส ได้สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ มันเป็นพื้นฐาน ถ้าสอนวิปัสสนาได้เขาจะมีปัญญาให้เห็นธรรมได้ แต่อาฬารดาบส อุกกดาบส ก็ตายไปเสียแล้ว เสียตายมาก ตายไปเสียแล้ว แล้วจะเอาใคร ก็ไปเทศน์บัญญัติวัคคีย์

เวลาไปเทศน์บัญญัติวัคคีย์ บัญญัติวัคคีย์เป็นพราหมณ์นะ พราหมณ์ตั้งสามสี่ร้อย แล้วที่ว่าจะตามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกบวช แล้วทำไปทำมาเหลือแค่ ๕ เวลาแค่ ๕ อุปัฏฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา ๖ ปี อุปัฏฐากอยู่ที่ปฏิบัติเวลาที่มาอยู่วัด เมาทำงานเราก็ภาวนาเราไปด้วย นี่ภาวนาไป ๖ ปี

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม เวลาแสดงธรรมขึ้นมามีพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมองค์เดียว อีก ๔ ทำไม่ไม่เห็นละ

นี่พูดถึงว่าตามข้อเท็จจริงของพระพุทธศาสนา

ทีนี้ว่า พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมเพราะพระอัญญาโกณฑัญญะจิตมันสงบ เพราะ ๖ ปีอยู่แล้วใช่ไหม พอพระพุทธเจ้าแสดงธัมมจักขุ มันใช้ปัญญาใคร่ครวญ มันแยกแยะ มันต้องเกิดปัญญา เวลาปัญญาแยกแยะขึ้นมา พระอัญญาโกณฑัญญะใช้ปัญญาแทงทะลุกิเลสของตนถึงได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ” แต่พระอัสสชิ พระมหานามยังไม่รู้ ยังไม่รู้

นี่เราจะบอกว่า การบรรลุลุทธิกรรมๆ การบรรลุลุทธิกรรมมันต้องมีสติปัญญาของตนแทงทะลุกิเลสตัดหาความทะยานอยากในใจของตน มันถึงจะเป็นการบรรลุลุทธิกรรมๆ แต่ถ้ามันไม่มีมันบรรลุลุทธิกรรมได้อย่างไร นี่ไม่มีนะ

แต่เวลาที่ว่าในพระพุทธรูปศาสนาณะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาจะแทนคุณแม่ เวลาจะไปสั่งสอนแม่ ทำยมกปาฏิหาริย์

เพราะว่าลัทธิต่างๆ อวดฤทธิ์อวดเดชกันทั้งนั้นนะ พระพุทธเจ้าไม่ให้ใครแสดงฤทธิ์ สุดทำยพอพระพุทธเจ้าบัญญัติว่า ถ้าใครแสดงฤทธิ์เป็นปาราชิก

เท่านั้นนะ ไ้โฮ! พวกเดียรถีย์มันทำทายเป็นใหญ่เลย ทำทายเป็นใคร ก็พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้แล้วว่าห้าม ทีนี้พอทำทายเป็นไป พระพุทธเจ้ารับเสียเอง พวกลูกศิษย์ลูกหาที่มาถามว่า “องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติเองว่าห้ามแสดงฤทธิ์ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไปแสดงฤทธิ์กับเดียรถีย์ได้อย่างไร”

“อ้าว! เราเป็นเจ้าของสวน เราไม่ให้คนเก็บผลไม้เรา เราเก็บเองได้หรือไม่”

“ได้”

“แล้วเราจะแสดงฤทธิ์ที่โคนต้นมะม่วง”

ไอ้พวกเดียรถีย์มันสั่งลูกศิษย์มันตัดโคนต้นมะม่วงหมดเลยบริเวณนั้นนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบิณฑบาตตอนเช้าขึ้นมา เขาถวายมะม่วงผลหนึ่ง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฉันมะม่วงนั้นแล้วเอาผลมะม่วงนั้นปักลงดิน มันงอกขึ้นมาโดยทิพย์พรวด! ขึ้นมาต้นเบ้อเริ่มเต็มเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงฤทธิ์ที่นั่น พวกเดียรถีย์หน้าม่านมุดดินกันไปหมดเลย

เพราะการแสดงฤทธิ์ที่มหัศจรรย์ บันลือสีนหาทใหญ่โตมาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ แล้วคิดถึงพุทธมารดา ก็ขึ้นไปชั้นดาวดึงส์ไปโปรดแม่ **กุสลา ธม**

มา อกุลสลา ธมฺมา ไปเทศน์ กุสลา ธมฺมา อกุลสลา ธมฺมา เพราะมันเป็นเรื่องผลของการปฏิบัติ
 ใจ ทำดีทำชั่วมา มีฌาน มีญาณต่างๆ ในอภิธรรม แม้สำเร็จเป็นพระโสดาบัน

นี่พูดถึงแสดงธรรมแล้ว แล้วมีดวงตาเห็นธรรมนี่มี แต่แสดงธรรมแล้วผู้ที่ได้ยินได้ฟังมัน
 ต้องใคร่ครวญใช้สติใช้ปัญญาใคร่ครวญตามนั้นจนมันมีดวงตาเห็นธรรม นี่พูดถึงว่าใน
 พระพุทธศาสนานี้มี ใ้เรื่องสัจจะความจริงนี้มี

ฉะนั้น สิ่งที่มี เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาท่านเจ็บไข้ได้ป่วยๆ ให้ลูกศิษย์
 มาสวดสัมโพชฌงค์ให้ฟัง

การสวดสัมโพชฌงค์ เวลาคนเจ็บคนป่วยนี่นะ เขาสวดสัมโพชฌงค์ สัมโพชฌงค์มันคือ
 อะไร การวิจัยในธรรม การวิเคราะห์วิจัยเรื่องธรรมะไง นี่พูดถึงการสวด แล้วผู้ป่วยหายจากป่วยๆ
 ในพระพุทธศาสนามีเรื่องทิมหัตศจรรย์เยอะมาก

มันมีในนครนครหนึ่งที่ว่ามีโรคระบาดเต็มไปหมดเลย รักษากันไม่หาย สุดท้ายมีคนที
 ฉลาดไปนิมนต์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา พอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้ามา
 เวลาเทศน์ว่าการ ขอให้ฝนตก ขอให้ฝนทิพย์ตกมานี้ มันชำระล้างนะ ชากศพไหลไปหมดเลย
 โรคภัยไข้เจ็บนี้หายหมดเลย

จะพูดเรื่องฤทธิ์เรื่องเดช ในพระไตรปิฎกนี่เยอะแยะ แล้วเป็นตามข้อเท็จจริงตามความ
 เป็นจริง แล้วเวลาโลกมนุษย์ เวลาแสดงธัมมจักขุ มีพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม
 เวลาแสดงธรรมต่อเนืองไปจนพระปัญจวัคคีย์บรรลุนิพพานทั้งหมดแล้ว บรรลุนิพพานคือว่ามีดวงตา
 เห็นธรรมทั้งหมดแล้ว แล้วเทศน์อนัตตลักขณสูตร พระปัญจวัคคีย์เป็นพระอรหันต์ ไปเทศน์อา
 ทิตตปริยายสูตร ขฎิล 3 ฟันอง ทรมานขฎิล 3 ฟันองได้มาอีกพันกว่า นี่พระอรหันต์ทั้งหมดเลยนะ

ถ้าในพระพุทธศาสนา ถ้าในสัจจะความจริง คือที่เราสวดมนต์กันอยู่นี้ อาทิตตปริยาย
 สูตร อนัตตลักขณสูตร ธัมมจักขุ เป็นการแสดงธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่โปรด
 ลูกศิษย์ลูกหา โปรดประชาชน ประชาชนใช้สติใช้ปัญญาแทงตลอด ได้บรรลุนิพพานได้เป็นพระ

อรหันต์ขึ้นมา นี่เวลาเป็นความจริงมันเป็นอย่างนี้ นี่พูดถึงความจริง ความจริงเป็นอย่างนี้นะ พอความจริงเป็นอย่างนี้

แต่เวลาคำถามนี้เขาดูคลิปคนเจ็บไข้ได้ป่วย

มีมากนะ พวกพยาบาลมาปรึกษาเรา มาขอรับรองบอกว่า เวลาคนเจ็บคนป่วยนำส่งสารมาก จะทำอย่างไรให้คนเจ็บคนป่วยเสียชีวิตไปพร้อมกับสติความสมบูรณ์ของเขา

เวลาพวกพยาบาล วิชาชีพของเขา เขาอยู่กับคนเจ็บคนป่วย เวลาคนเจ็บคนป่วยนะ

๑. ญาติพี่น้องต้องเป็นภาระทั้งหมด

๒. เงินทองของตนที่สะสมมาทั้งหมดต้องมารักษาตัวเอง

๓. ในครอบครัวของตนมีความเดือดร้อนไปทั้งนั้นนะ

พวกวิชาชีพนะ พยาบาลวิชาชีพเห็นสภาวะแบบนี้อยากจะช่วยเหลือเขาทั้งนั้นนะ มาปรึกษาๆ นะ

แล้วก็มีบางคนนะเขาทำ เขาทำคือว่าเขาไปนิมนต์พระ พระหนุ่มเณรน้อยที่ไฟแรงๆ เขาก็จะไปหาคนเจ็บคนป่วย ไปพูดธรรมะให้เขาฟัง เวลาเขามีสติดีขึ้น เขาชื่นชมพระพุทธศาสนาทั้งนั้นนะ เวลาเขาเจ็บไข้ได้ป่วยแล้วหายจากป่วยนะ จากคนที่ไม่มีศาสนาในใจเขาก็มีขึ้นมาเห็นไหม นี่พูดถึงว่าถ้าคนเขาทำความเป็นจริง นี่พูดถึงมนุษย์เขาเป็นกันแบบนี้ นี่พูดถึงข้อเท็จจริง

พระที่ดีๆ นะ เวลาคนเจ็บคนป่วยคนทุกข์คนยาก เขาจะสงเคราะห์ เขาสงเคราะห์ เขาอนุเคราะห์ ความสงเคราะห์ความอนุเคราะห์ของแต่ละครั้งแต่ละคราวมันก็เป็นทีบุคคล บุคคลคนหนึ่งเขาสงเคราะห์ได้ บางบุคคลสงเคราะห์ไม่ได้

คนที่สงเคราะห์ได้คือจิตใจเขาเปิดกว้าง จิตใจเขามีเหตุมีผล นี่สงเคราะห์ได้ คนที่สงเคราะห์ไม่ได้เขาจะตีโพยตีพายเลยว่า ทำไมเขาต้องเป็นเช่นนี้ ทำไมเขาต้องเป็นอย่างนี้ ทำไม

เขาต้องทุกข์ยากอย่างนี้ คนอื่นไม่เห็นทุกข์ยากเหมือนเราเลย คนข้างเคียงคนที่ไม่ดี ๆ ก็ไม่ตีไปหมดเลย ใจเราคนดี...นี่เวลาสงเคราะห์ไม่ได้ เวลากรรมบังตามันสงเคราะห์ไม่ได้

คนที่คิดดีในเรื่องวิชาชีพของพยาบาล มีคนคิดเรื่องอย่างนี้เยอะมาก แล้วเขาก็สงเคราะห์อนุเคราะห์ทำเพื่อประโยชน์กับเขา อันนี้มันเป็นเรื่องศาสนา เป็นเรื่องของประชาชน เป็นของคนที่ยังมีชีวิตอยู่

แต่เข้าเรื่องศาสนาแล้ว ถ้าศาสนา ถ้าคนที่เป็นอย่างจริง อย่างเช่น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำของท่านตามความเป็นจริงนะ เวลาท่านธุดงค์ไปต่างๆ เวลาท่านเข้าสู่คุณธรรมในใจของท่าน เขาทำสมาธิ ว่าอย่างนั้นนะ ไปเห็นนู่นเห็นนี่ขึ้นมาท่านจะเก็บไว้ในใจ อะไรที่ควรสงเคราะห์ที่พูดได้ท่านก็จะพูด

เพราะกาลเวลาของโลกกับกาลเวลาของวิญญูะมันแตกต่างกัน บางคนตายจากโลกนี้ไปแล้ว เวลาตายไปนานแล้วเป็นร้อยปีพันปี เวลาเขายังระลึกถึงภพชาติเก่าเขาอยู่ เขาอยากให้ญาติของเขาสงเคราะห์เขา

เวลาหลวงปู่มั่นท่านไปรู้ไปเห็นเข้า ท่านกลับมาแล้วท่านจะไปถามชุมชนนั้นหมู่บ้านนั้นว่าเคยมีตระกูลนี้หรือไม่ บางครั้งก็ว่ามี บางครั้งก็ว่ามันเคยมีแต่นานเนกาเลมาแล้ว นี่กาลเวลา

ถ้าคนที่เป็นอย่างจริงนะ คนที่เขาเป็นอย่างจริงเขาไม่ตื่นเต้น ไม่หวั่นไหว เป็นเรื่องผลของวิญญูะ ไม่หวั่นไหวไปกับสังคมโลกเพราะเขารู้จริง เขารู้จริงเขาเห็นจริงตามความเป็นจริงแล้วสงเคราะห์ได้หรือสงเคราะห์ไม่ได้ นั่นเป็นผลของวิญญูะ นี่ผลของวิญญูะนะ ไม่ใช่ผลของกรรม

ถ้าผลของกรรม ๆ การกระทำเวลาที่จะประพฤติปฏิบัติกรรมมันต้องมีสติมีปัญญา มีความเห็นดีงาม เห็นสมควรแล้วทำได้ ฉะนั้น นี่ถ้ามันเป็นจริง นี่พูดถึงในพระพุทธศาสนา

แต่เขาคำถาม “คนป่วยใกล้ตายหลังฟังธรรมสาธยายผัดคุณสูตร แล้วเวลาตายไปแล้ว ผิวเขาจะเป็นผิวสีเหลืองนวล สิ้นลมไปสี่ห้าวันแล้วมันก็ยังไม่แข็ง แล้วเวลาผู้ตายไปแล้วได้บรรลุ ขึ้นอนาคามีทั้งๆ ที่เป็นฝรั่งนะ ได้บรรลุถึงชั้นอนาคามีแน่ะ”

แต่เราได้ยินมาส่วนใหญ่ว่าจะเป็นไสตบ้านๆ เวลาไสตบ้าน คนเจ็บคนป่วย ตามความเชื่อของเขา อันนี้เราได้ข้อมูลมาจากที่เขาโต้แย้งกัน

เวลาคนใกล้ตายของเขา เขาจะไปสวดบทนี้ พอสวดบทนี้แล้วคนตายแล้วจะได้บรรลุ ไสตบ้าน เวลาบรรลุไสตบ้าน เวลาตายไปแล้วผิวจะเป็นผิวสีชมพู ร่างกายนี้จะนิ่มนวล จะไม่แข็ง

โอ้ย! ถ้าอย่างนี้นะ ใ้ปลาทับทิม วันหลังอย่าไปกินปลาทับทิมนะ เพราะปลาทับทิมมัน ก็สีชมพู เวลาเขาแช่ไว้ เวลาทำนี่แสนอร่อย ปลาทับทิมก็สีชมพู

เราจะบอกว่า ชากศพบรรลุธรรมไม่ได้ สิ่งที่บรรลุธรรมคือหัวใจของสัตว์โลก เทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์พระพุทธรูปเจ้านี้บรรลุธรรมๆ ภายเขาเป็นทิพย์นะ

แล้วนี่บอกว่า เวลาฟังธรรมแล้วนะ เวลาบรรลุธรรมแล้ว เวลาตายไปแล้วร่างกายจะเป็นสีชมพูแล้วจะนิ่มนวล

ใ้มันนี้เป็นความผิดปกติ ในสังคมไทยเรานะ เวลาคนตายแล้ว เวลาเขาจะเอาศพใส่ใน โลง เขาจะบุไว้ด้วยใบชา บางที่บางท้องถิ่นเขาจะบุไว้ด้วยถ่าน ถ่านหุงข้าวเอาไว้ซับน้ำเหลือง เวลา เขาไว้ซับน้ำเหลืองซับต่างๆ ใ้เรื่องอย่างนี้มันเป็นความเชื่อในท้องถิ่น แล้วเวลาศพ เขาจะเผาศพ ต่างๆ เขาจะมีบังสุกุล เขาจะมีซีกผ้าต่างๆ

ใ้มันนกรณีนี้นั้นเป็นกรณีพระพุทธานุชาตทั้งนั้นนะ ในพระพุทธานุชาตมันมีเหตุ มันมี เหตุให้เกิดขึ้นว่า พระไปรักษนางโสเภณีกลางเมือง แล้วเขาเป็นไสตบ้านด้วยนะ แล้วเวลาเขาตาย ไปนี้รักเขามากๆ จนกินข้าวไม่ได้จนเป็นทุกข์เป็นยาก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเขาว่าอย่าเพิ่งเผานะ ปล่อยให้มัน ๗ วันไปก่อน พอ ๗ วันไปแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าจะไปเผาเอง แล้วเอาพระองค์นี้ไปด้วย ใจ แล้วบอกให้พระองค์นี้ไปเอาซากศพนั้นนะ

เวลาไปเห็นตอนกามราคะ เห็นตอนที่มันผูกพัน เห็นแล้วมันสวดยมันยิ่งใหญ่มันเห็นแล้วจะกินข้าวไม่ได้ จนเห็นแล้วจะช็อกเลยละ แต่เวลาช็อกไปแล้วมันก็ตรอมใจอยู่ ๗ วัน ๘ วัน ทุกข์มาก กินข้าวไม่ได้จะเป็นจะตาย

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก อย่าเพิ่งทำ ให้มันเต็มทีก่อน เวลาถึงเวลาแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนนิมนต์ไปเอง แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนสั่งเอง บอก “นั่นไงของเธอ ให้ไปเอานั่นนะ ซากศพนั้นนะ”

มันไปเห็นแล้วมันคนละคราว มันเห็นแตกต่างกันเลย เห็นว่าสวดยมาก ติดพันมาก รักเขามาก ทุกข์ใจมาก ถ้าไม่ได้เขา ชีวิตอยู่ไม่ได้ จะต้องเป็นต้องตายไปเลย พอไปเห็นอีกที หนอนมันกำลังไช้ยั่วเยี้ยว มันไฟต์กันเต็มทีในปัญญา บรรลุเป็นพระอรหันต์เลย

ถ้ามันจะได้ธรรมๆ มันต้องได้ในหัวใจนี้ เวลาไปซักผ้าบังสุกุล ใ้กุสลา ฐมฺมา อย่างนี้มันเป็นคติธรรมในพระพุทธศาสนา แต่คำสอนของพวกนี้เขาจะบอกเลยว่า “สาวกภาษิตอย่าไปฟัง ต้องฟังพุทธภาษิต เป็นพุทธวจนะ”

โอย! เป็นความดีงามไปหมดนะ เวลาพูดนี้อ้างพระพุทธเจ้าทั้งนั้นเลย แล้วชี้ไปหมดเลยนะว่า สังคมไทย พระปฏิบัติเป็นสาวกภาษิต เป็นผู้ที่ไม่มีหลักมีเกณฑ์ เป็นผู้ที่เสียหาย

แต่เวลาตัวเองสอน “ถ้าได้ฟังผัดคุณสูตร”

มี มีพวกญาติโยมที่เขาตายไป แล้วเป็นลูกศิษย์พวกนี้ เวลาไปแล้วเขาจะไปสวดบทนี้ กุสลา ฐมฺมา อกุสลา ฐมฺมา เขาไม่เอา เขาจะไปสวดบทนี้

เราจะบอกว่า ถ้าทำไปมากๆ ประเพณีมันจะบิดเบี้ยวไปเลย เพราะด้วยทิวทัศน์ของคนคนเดียว ด้วยทิวทัศน์ ด้วยมุมมอง ด้วยทัศนคติของคนคนเดียว แล้วพยายามสร้างภาพขึ้นมาให้คนเชื่อถือศรัทธา

เวลามีคนเชื่อถือศรัทธา เพราะคำที่จะเชื่อถือศรัทธา เพราะคำว่า พุทธวงนะ พุทธพจน์ พระพุทธเจ้า ใ้อัที่ทำๆ กันอยู่นี้สาวก ใ้อัพระท้าวๆ ไปนี้ใ้อัพวกสาวก ใ้อัพวกปลายแถว ใ้อัของเขา หัวแถว เป็นพุทธะนะ

แต่พฤติกรรมที่ทำ...น่าเศร้า

นี่ไง เวลาที่มีพระองค์ใดองค์หนึ่งไฟแรงแล้วมีมุมมองมีทัศนคติขึ้นมา มันถือทิวทัศน์ของตน แล้วพยายามจะเผยแพร่ความเห็นของตน แล้วถ้ามีใครเชื่อมีใครหลงตามไปนั้นมันจะเป็นเหยื่อเห็นใหม่ เดียวๆ ก็มีองค์ขึ้นมาโผล่ขึ้นมาแล้วก็มีปัญหา มีปัญหาตามมาตลอด

แต่ในครอบครัวกรรมฐาน ไม่ใช่ยกย่องพวกเดียวกันเองนะ แต่ครอบครัวกรรมฐานมาตั้งแต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นนะ เวลาหลวงปู่มั่นท่านวางไว้เอง หลวงตาเล่าประจำ เวลาหลวงตาท่านอุปฐากอยู่ นะ เวลาอุปฐากไปทำช้อวตฺร

“มหา มหาพรชามากแล้วไม่ต้องขึ้นมา ให้พระเล็กเถรน้อยมันขึ้นมา มันจะได้มีช้อวตฺรติดหัวใจมันไป”

มีช้อวตฺรติดหัวใจ คือได้เห็นพฤติกรรมความเป็นอยู่ของหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ท่านอยู่ในป่าในเขาท่านอยู่ด้วยปัจจัยเครื่องอาศัย ท่านไม่หลอกหลวงใคร นี่ถ้ามีสติมีปัญญา พฤติกรรมอย่างนั้นทำอย่างนั้น

แล้วถ้าทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจมันสงบแล้วมันมีความสุขความสงบขึ้นมา รสของธรรมชนะรสทั้งปวง รสของสมาธิธรรมมันเลิศกว่ารสของเสียงยินยอมของประชาชน มันเลิศกว่ารสที่ได้เสพ เสพวัตถุจากที่ประชาชนให้ มันเลิศกว่าคนที่ประชาชนจะมาถือหาง มันเลิศกว่าทุก ๆ อย่างเลยถ้าจิตมันสงบได้

นี่ในครอบครัวกรรมฐานมันมีครูบาอาจารย์เป็นแนวทาง มีครูบาอาจารย์คอยดูแล
สอดส่อง เห็นไหม

แต่หลวงตาท่านก็พูดอีก เพราะมีคนศรัทธาลูกศิษย์หลวงปู่มันมากแล้วไปหาท่าน บอก
ว่า “ศรัทธามาก ลูกศิษย์หลวงปู่มัน ศรัทธาลูกศิษย์หลวงปู่มัน”

ท่านพูดเอง หลวงตาท่านพูดเอง “เราเชื่อว่าในคณะของลูกศิษย์หลวงปู่มันก็มีทั้งดีและ
ชั่ว”

ดีก็มี แต่คนที่ภาวนาไม่เป็นแล้วกิเลสหนา มันก็เอากิเลสมันออกหน้า แล้วก็อ้างหลวงปู่
มันๆ แบบนี้ไง แบบพุทธวจนะ อ้างพระพุทธเจ้า คนอื่นผิดหมด แต่พวกฉันถูก ของฉันถูก

...แล้วถูกอย่างไร

ประเพณีของชาวไทยนะ เวลาคนตายแล้วเขาก็สวด กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา เขา
สวดอธิษฐานตามที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขึ้นไปสวดโปรดพระมารดาบนดาวดึงส์

แล้วของแข็งสวดอะไร แล้วถ้าสวดนะ เขาบอกว่า ถ้าไปสวดคนป่วย คนป่วยถ้าได้ฟังแล้ว
จะได้บรรลุนิพพาน

แค่ฟังนี้ได้บรรลุนิพพานหรือ ถ้าฟังแล้วบรรลุนิพพานนะ อย่างนั้นเทพมันก็มี สิ่งใดก็มี แล้ว
เวลาที่บรรลุนิพพานๆ บรรลุนิพพานต้องอย่างพระอัญญาโกณฑัญญะเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าแสดงธรรม เขามีดวงตาเห็นธรรมเพราะเขามีสติปัญญา เขามีมรรค มันต้องมีมรรคมี
ผลมันถึงจะเป็นความจริง

ไปฟังอย่างนั้นไปฟังแบบเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา นี่ไง กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา จนมี
คนคิดกันมากนะบอกว่า ประเพณีเผาศพไม่ต้องสวด กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา เพราะคนไป
วัดเขาไปนั่งคุยกัน เขาไม่ไปฟัง กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา เขาไม่ไปฟังหรอก มันเสียเวลา
ยกเลิกได้ใหม่ไฉนการสวด กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา นี่

แต่ประเพณีของเรา เราก็อยากให้คนตายได้บุญ เพราะอะไร เพราะคนที่ไปวัดๆ ไปเพราะเหตุเพราะคนตายเขาถึงไปแสดงมรณานุสติ เขาถึงไปวัด การไปวัด ถ้าเขาได้ฟังเขาจะได้บุญขึ้นมา เขาต้องการให้คนตายได้บุญด้วย

นี่พูดถึงว่า ถ้า กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา นี่คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโปรดเอง

แต่นี้เขาบอก พุทธวจนะนะ แล้วเขาสวดเองเลย เขาทำของเขาเองเลย แล้วถ้าสวดแล้วคนจะได้บรรลุนิพพาน

ใช้อย่างกรณีนี้เราพูดถึงพยาบาลวิชาชีพเขาคิดกันเรื่องนี้มานาน แล้วเวลาสวด คนที่ฟังคนฟังนะ เวลาสวดอยู่นี้แต่เขาคิดไปเรื่องอื่น เขาไม่รู้เรื่องอะไรเลย

แต่จิตตกหบตีเวลาเขาใกล้ตาย เวลานิมิต्तพระไปสวด เวลาเขาต้องตายเขาจะไปสวรรค์ เพราะว่าเขาทำบุญไว้สมบุญมาก รกสวรรค์มารับเลย บอกให้รกสวรรค์รอก่อน แต่เขาจะฟังพระสวดก่อน นี่จิตใจเขามีสติปัญญาขนาดนั้น

แต่คนเจ็บคนป่วยทุกคนมันเจ็บป่วยมันจะคิดถึงการตาย มันคร่ำครวญ จิตใจมันบีบคั้น การเปิดใจฟังนี่แสนยาก

ฉะนั้น สิ่งที่จะทำแบบนี้มันต้องทำตั้งแต่เริ่มต้น อย่างพวกเราปูพื้นขึ้นมาแล้วมีสติปัญญาขึ้นมา แล้วสติปัญญาขึ้นมา ยิ่งใกล้ตายขึ้นมาเนี่ยธรรมะแสดง ธรรมะจัดสรรมันยิ่งใกล้ขีดเข้ามา อันนั้นมันถึงจะเป็นจริงขึ้นมา

แต่นี้บอกว่า กรณีนี้มันเป็นกรณีชายชากศพ ชายคนตาย แล้วบอกว่า เวลาตายไปแล้วศพมันจะเป็นสีชมพู

สีชมพูมันก็ปลาทับทิมใจ สีชมพู แล้วกรณีอย่างนี้กรณีที่ว่าเวลาเขาถ่อมงคลตื่นข่าวเชื่อเข้าทรง ทรงเจ้า เชื่อเรื่องกล้วยออกกลางต้น ปีกกล้วยออกยาว แล้วก็เชื่อเรื่องสัตว์ สัตว์ห้าขา สิบขา นั้นมันคืออะไรละ

นี่เหมือนกัน เราจะบอกว่า เพราะหัวใจของเขา คือว่าร่างกายเป็นสี่ชมพู ซากศพ ซากศพมันตายไปแล้วมันมีผลกับใคร ซากศพตาย

กรรมฐานเรานะ เขาจะช่วยกันตอนมีชีวิตนะ เราเวลาประพฤติปฏิบัติอยู่ใหม่ๆ อยู่ในป่าในเขา เพื่อนตาย ตายอยู่กับเราด้วยกันนี่สองศพ ตายเสร็จแล้วนะ ตายก็ไว้นั้น ฉันท้าวก่อน ฉันทเสร็จแล้วก็บังสุกุล ให้ผู้ใหญ่บ้านออกไปมรณบัตร

พอออกไปมรณบัตรเสร็จแล้ว จีวร ประคดเอน ใครยังขาดแคลนอยู่ให้ชักบังสุกุลเอา เฒ่าไปแต่ร่างกายนี้ ซากศพนี้ไม่มีค่า ไร้ค่ามาก ถ้ามีค่าคือหัวใจ นี่หัวใจ

แต่นี้ซากศพเป็นสี่ชมพู

ปลาทาบทิมก็เป็นสี่ชมพู เบียดอย่างอย่าไปกินมันนะ มันเป็นสี่ชมพู ของสี่ชมพูมีคุณค่าหรือ สี่ชมพูเป็นสี่แห่งความรัก สี่แห่งความรัก สี่ชมพู

เราฟังแล้วมันเศร้าใจ เพราะอะไร เพราะพุทธวจนะพูดถึงความสูงส่งของพระพุทธเจ้า แต่พฤติกรรม เวลาพฤติกรรมไปบอกซากศพที่ไม่มีชีวิตมันมีค่าได้อย่างไร พระโสดาบันไปวัดกัน ที่ซากศพนั้นหรือ พระโสดาบันเขาละสังโยชน ๓ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สัตถัพพตปรามาส นี่มันมีมรรคมีผลขึ้นมา

มันห่างไกลกับพระพุทธศาสนา ใ้หนี่มันเป็นเรื่องไสยศาสตร์ไปแล้ว เป็นเรื่องถ้าวัตถูธาตุว่ามีคุณภาพ ไร้สาระมาก ไม่จริงและไม่มี

“ฝรั่งคนนั้นเขาได้ฟังศคคุณสูตรแล้ว เวลาเขาตายไป เขาเป็นฝรั่ง เขาไม่รู้ภาษาไทย เขาไม่รู้เรื่อง แล้วเขาได้พระอนาคามี”

แล้วใครเป็นคนให้พระอนาคามี ฝรั่งเขาไม่เชื่อพระพุทธศาสนาด้วย เอาพระอนาคามีไปให้เขา เขาไม่รู้จัก เหมือนไก่ได้พลอย ไก่นะ เอาพลอยไปให้มัน มันจะเอาข้าว

นี่เหมือนกัน ศาสนา เขาไม่รู้จักเรื่องพระพุทธศาสนา เอาอนาคามีให้เขา เขาเอาไหม เอาอนาคามีไปให้เขา เขายังไม่รู้เลย ฝรั่งมันไม่รู้จักอนาคามีนะ ฝรั่งมันรู้แต่พระเจ้าโปรด พระเจ้า

เป็นผู้ตัดสิน มันไม่เข้าใจหรืออนาคตาคามีคืออะไร แล้วเอ็งหน้าด้านเอาอนาคตาคามีไปให้ฝรั่งหรือ ฝรั่งไม่ต้องเถียงพวกเอ็งใช่ไหม

ฟังแล้วเศร้า เรื่องนี้ฟังแล้วเศร้ามาก แต่เราเห็นเรื่องนี้มานาน พอเห็นเรื่องนี้มานาน นี่พูดถึงความเห็นนะ มันจะเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของพระพุทธศาสนา

พระพุทธศาสนา ถ้าเป็นความเชื่อเป็นความศรัทธามามันก็มีมาดั้งเดิม แล้วครูบาอาจารย์ของท่านก็พยายามประพฤติปฏิบัติ แล้วถ้าหลงปู่เสาร์ หลงปู่มั่นท่านมีคุณธรรมในใจของท่าน ท่านเป็นอาจารย์ใหญ่ ท่านสั่งสอนพวกเรา พวกเราเคารพบูชากันมากนะ แล้วพวกเราอยากได้ความจริง

แล้วถ้าใครหัวใจที่อ่อนด้อย หัวใจที่ไม่มีหลักมีเกณฑ์เชื่อตามๆ กันมา เชื่อสิ่งที่เป็นอาจารย์ของตนพูด

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสั่งเสียไว้เด็ดขาด **ไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น ไม่ให้เชื่อแม้แต่อาจารย์ของเรา ไม่ให้เชื่อแม้แต่พระพุทธเจ้าสอนนะถ้าจริง ๆ แล้ว เพราะอะไร**

เพราะพระสารีบุตรไม่เชื่อใคร เห็นไหม แล้วเขาก็พูดไป จนพระไปรายงานพระพุทธเจ้าว่าพระสารีบุตรไม่เชื่อพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้านิมนต์พระสารีบุตรมา “สารีบุตร เธอไม่เชื่อเราหรือ”

“ครับ ไม่เชื่อหรอก”

“แล้วทำไมเธอถึงไม่เชื่อล่ะ”

แต่ก่อนนั้นยิ่งกว่าเชื่อ แสวงหา เวลาแสวงหา พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะไปเที่ยวเล่นจนเบื่อหน่ายสังคัม จะออกบวช ออกบวชแล้วไปอยู่กับสัญชัย สัญชัยสอน “นั่นก็ไม่ใช่ นี่ก็ไม่ใช่” ก็เดี๋ยวนี้ “ไฉนนั้นก็ไม่ใช่เรา ไฉนนี้ก็ไม่ใช่เรา” นั่นนะ มันใช่ทั้งนั้นนะ “ไม่ใช่ๆ” แต่ไม่ใช่แต่ปลายลิ้นแต่ในหัวใจมันทุกข์มันยาก

สุดท้ายแล้วมันไม่ใช่ทางแล้วแหละ ก็ไปเจอพระอัสสชิ พระอัสสชิสอน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีเหตุมีปัจจัย มันต้องมีเหตุผลมันถึงจะเป็นจริงได้ มันไม่เลื่อนลอยหรอก

พอฟังแล้วใช้ปัญญาแทงเหมือนพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม ชวนพระโมคคัลลานะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝึกสอนขึ้นมา เวลาสอนพระโมคคัลลานะเป็นพระอรหันต์

สอนพระสารีบุตร สอนหลานพระสารีบุตร เห็นใหม่ ไม่พอใจอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น ไม่พอใจอะไรทั้งสิ้น ไม่พอใจ ไม่พอใจเพราะเอาพระสารีบุตรมาบวช

พระสารีบุตรฟังอยู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ถ้าเธอไม่พอใจสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น เธอต้องไม่พอใจอารมณ์ความรู้สึกของเธอด้วย เพราะอารมณ์ความรู้สึกของเธอก็เป็นวัตถุอันหนึ่ง”

อารมณ์ความรู้สึก ความคิดของเรา ถ้าคนมีสติปัญญามันจับต้องมันได้ พระสารีบุตรถวายงานพัดพระพุทธเจ้าอยู่ เป็นพระอรหันต์ตุ้มเลย

ไอ้ที่ว่าไม่เชื่อๆ เพราะว่าท่านตรัสรู้จริง ท่านมีดวงตาเห็นธรรม ท่านมีสัจจะความจริงในใจของท่าน ท่านถึงไม่เชื่อพระพุทธเจ้า แต่ท่านมีความจริงในใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสาธุ ไซ้ ถูกต้อง

เขาไม่เชื่อ ไม่เชื่อแม้แต่อาจารย์สอน นี่ก็ไม่ต้องเชื่อเรา อย่าไปเชื่อไอ้หงบนะเว้ย มึงเชื่ออะไรน่าดูเลย มึงฟังแล้วกลับบ้านไปแล้วไปคิดใคร่ครวญ นี่หลักเกณฑ์หลักความจริง ไม่ให้เชื่อ

ไอ้นี้บอกว่า บรรลุโสดาบัน ร่างกายจะเป็นสีชมพู แล้วไม่แข็งด้วย

ไอ้! ฟังแล้วเศร้า ปลาทาบก็มีสีชมพูนะ

ฉะนั้นว่า ร่างกายถ้าตายไปแล้วเป็นสีชมพู

ขายซากศพประชาชน ขายซากศพมนุษย์ว่าบรรลุธรรม

ซากศพบรรลุนิยามไม่ได้ มันต้องบรรลุนิยามที่หัวใจ ละสักร่างกายทิวลิป วิถีกิจจนา สิ้นชีพตปราสาท แล้วละอย่างไรถึงเป็นโสดาบัน เขาละกันด้วยมรรคด้วยผล ไม่ใช่ไปละกันที่เป็นซากศพ

ถ้าเป็นซากศพ เรามองไม่ต่างกับพวกถั่ววัตถุแปลกๆ ถั่วพวกผลไม้แปลกๆ แล้วไปกราบไหว้ ไปลูบไปถูต้นไม้เพื่อเอาเลข

เหมือนกัน พุทธวจนะมีค่าเท่านั้น มีค่าแค่ไปลูบต้นไม้โน่นว่ามันจะออกเลขอะไร แล้วเวลาคนไปนะ โอ้โฮ! มีศักราชทางสังคมนะ โอ้โฮ! เป็นปัญญาชนทั้งนั้นนะ เป็นพุทธวจนะนะ โอ้โฮ! สูงส่งกว่าศรัทธาประชาชนทั่วไปนะ สุดท้ายแล้วไปเชื่อซากศพ ไม่เชื่อธรรมะ ไม่เชื่อหัวใจของคนไปเชื่อซากศพที่เป็นสี่ขมพู ไร้สาระ จบ

ถาม : เรื่อง “ขอความเมตตาจากหลวงพ่อบอกเรื่องภาวนาครับ”

ผมใช้อานาปานสติเวลานั่งสมาธิ คือหายใจเข้าก็รู้ชัด หายใจออกก็รู้ชัดที่ลมหายใจเข้าและออก พอ นั่งไปสักพักเหมือนลมที่ดังจุกจะโล่งสบายขึ้น และเหมือนมีผู้รู้ลมหายใจ เปรียบเหมือนคนที่นั่งอยู่ที่สูงมองลงมาเห็นผู้รู้ลมอีกที เหมือนมีสองคน คนหนึ่งมองเห็นอีกคนหนึ่งรู้ลมหายใจเข้าออกครับ

และนั่งสักพักก็เห็นว่า ผู้ที่รู้นั้นไปรู้เรื่องอื่น โยมแบ่งความคิดเป็นนามและลมหายใจเป็นรูป ก็คือหลุดจากลมไปเกาะนามและดึงกลับมาที่รูป พอดึงกันไปกันมา โยมก็พิจารณาว่า ทั้งรูปและนามมันเป็นอนิจจัง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา

โยมพิจารณาแบบนี้ถูกต้องไหมครับ หรือปรุงแต่งไปตามสังขารครับ ขอความเมตตาหลวงพ่อบอกช่วยชี้แนะด้วยครับถ้าโยมทำผิดวิธี และจะต้องแก้ไขอย่างไรครับ

ตอบ : ถ้าอานาปานสติที่กำหนดอานาปานสติของเขาไป ถ้ากำหนดอานาปานสตินี้แล้วเวลา กำหนดอานาปานสติแล้วไปรู้ลมรู้ต่างๆ เวลามันมีปัญญาที่เกิดขึ้น เราก็อยู่กับลมของเราไปๆ ถ้าเราต้องการความสงบ

แต่เราจะใช้ปัญญาขึ้นมา ถ้ามันไปรู้สิ่งต่างๆ มันไปรู้เพราะว่ากิเลสมันพยายามชักนำให้
เราออกนอกเส้นทาง

ถ้าเราเกาะลมก็เกาะลมของเราไป แต่พอเกาะลมแล้วไปรู้ว่าไอนั้นไปรู้ลม ใสนี้เป็นรูป ใสนี้เป็นนาม

ปัญญาของคนมันเกิดขึ้นได้ทั้งนั้นนะ ถ้าปัญญาของคนเกิดขึ้นแล้ว ถ้าเราใช้ปัญญาไป
มันเป็นประโยชน์ก็เป็นประโยชน์ ถ้าไม่เป็นประโยชน์ วางไว้เลย วางไว้เลย

ถึงบอกว่า มันถูกต้องหรือไม่

กำหนดอานาปานสติกับกำหนดลมหายใจเข้าออก ถ้าจิตมันสงบแล้ว พอจิตสงบมี
กำลัง เหมือนคนมีกำลังนะ จับต้องสิ่งใดยกขึ้นสิ่งใดสบายมาก

แต่คนถ้าไม่มีกำลัง อย่างเราอนัตตัตถิเยง เอาของอะไรมาให้ก็วางไว้ หยิบไม่ขึ้นหรือ
จิตใจของคนถ้ามันไม่มีกำลัง ไม่มีสมาธินะ มันคิดอะไรไม่เป็นหรือ มันไหลไปตามเรื่อง

แต่ถ้าลมหายใจเข้าออกจนมันมีกำลังขึ้นมาะ ใสนี้ที่ว่า ใสนั้นเป็นรูป ใสนี้เป็นนาม มัน
ขาดหมด มันขาดหมด หมายความว่า มันเข้าใจหมด มันไม่มีกิเลสเอามาหลอกได้

แต่ถ้าจิตใจของเราไม่มีกำลังนะ มันเอานี้มาหลอก โอ้ย! ใสนั้นเป็นรูปนะ ใสนี้เป็นนาม
นะ ใสนั้นเป็นมรรคนะ ใสนี้เป็นผลนะ โอ้ย! มันจะมีปัญญาไปหมดนะ...ปัญญามันจะเป็น
ประโยชน์อะไรขึ้นมา

แล้วเวลาบอกว่า ถ้ากำหนดลมหายใจแล้วมันจะไม่มีปัญญาๆ

ก็อยากมีปัญญาไง อยากมีความคิดไง แล้วพอความคิด กิเลสมันลากไปแล้ว มันให้
ความคิดขึ้นมาแล้ว ก็เลยกลับไปโทษทั้งลมด้วยนะ กลับไปโทษทั้งลมหายใจ กลับไปโทษพุทโธ
กลับไปโทษใครไปหมดเลย บอกว่าไร้สาระหมด ไม่มีผลหมดเลย

ก็เพราะเอ็งทำไม่เป็นไง เอ็งผิดมาตั้งแต่ต้นก็ผิดไปหมดเลยไง

แต่ถ้ามันมีสติมีปัญญา ถ้าเชื่อมั่นนะ วางให้หมด หายใจเข้านึ๊กพุท หายใจออก นึ๊กโท หรือกำหนดอานาปานสติ กำหนดชัดๆ พอชัดๆ ขึ้นมาแล้ว จิตมันสงบมันก็มี ความสุขแล้ว จิตมันสงบ มันว่าง มันโล่งไปหมดเลย

คนเราที่มันทุกข์มันเครียด มันทุกข์อยู่อย่างนี้ เวลามันโล่งมันโถง ใสโฮ! มีความสุขมาก พอมีความสุขมาก แล้วถ้าฝึกหัดใช้ปัญญาหรือมันคิดไป เพราะมันโล่งมันก็ปล่อยไป

เวลาคนมาถามมาก “มาอยู่กับหลวงพ่อก็ไม่เห็นได้อะไรเลย”

บอก “พวกมึงนี่โง่ มึงได้กันทุกคนเลยแหละ”

“ได้อะไร”

ได้สติได้ปัญญา ได้ชีวิตความเป็นปกติ นี่เองได้

แต่ถ้าเอ็งอยากได้อะไรนะ เอ็งจะได้สมบัติบ้า “อู๊ย! ได้มรรคได้ผล ได้มีปัญญา” นั่นนะบ้า ทั้งนั้นนะ เวลาอยากได้ อยากได้สมบัติบ้า ใ้สมบัติปกติ สมบัติของหัวใจ ความเป็นปกติ สุขภาพ กาย สุขภาพจิต

สุขภาพกายที่แข็งแรง คนที่แข็งแรงคนนี้ไซค์ดีมาก คนที่เจ็บไข้ได้ป่วย คนนั้นเขามีเวรมี กรรมของเขา

นี่เหมือนกัน ถ้าจิตใจปกติ จิตใจสมบูรณ์ที่สุดยอด ถ้าจิตใจมันมีแต่กิเลสปีบคั้น มีแต่ ความทุกข์ความยาก โอดโอยอยู่คนเดียววนั้นนะ อย่างนั้นเอ็งได้ไซ้ใหม่ โอดโอยเลย “โถ้ย! จะได้ ไสด้าบันๆ” แล้วให้คนชี้ว่าได้ไสด้าบันแล้วๆ นี่โอดโอยอยู่นั้นนะ มันไม่ได้อะไรหรอก

แต่ถ้าเอ็งเป็นปกติ

๑. กิเลสเอ็งก็หลอกเอ็งไม่ได้

๒. ใ้พวกที่จะมารันทิมึงว่าไสด้าบันๆ มันก็มารันทิมึงไม่ได้ เพราะเรารู้ทันมัน

แต่พวกมึงอ่อนแอ เพราะมึงอยากได้ พอมีใครมาชี้ว่า “เฮ้ย! ได้ไสด้าบัน”

จริงหรือ แล้วได้โสดาบันต้องถวายเท่าไร ถ้าได้โสดาบันนี้ต้องถวายเท่าไร โอ้ย! ถ้าถวายแล้วโสดาบันจะมั่นคงใช่ไหม ถ้าไม่ถวาย จะไม่ได้ใช่ไหม เอ็งจะได้กันอย่างนั้นใช่ไหม เอ็งจะได้โสดาบันต่อเมื่อคนมากกว่ารันตีใช่ไหม แล้วคนที่การันตีนี้ก็จะมาปกอลอกใช่ไหม จะมาขอส่วนแบ่งเอ็งจากโสดาบันของเอ็งใช่ไหม

แต่ถ้าเอ็งเป็นปกตินี้เอ็งได้ ได้ความเป็นอิสระของตน ได้หัวใจนี้ไว้ในกายของตน แล้วถ้าประพฤติปฏิบัติขึ้นมาตามความเป็นจริงของตน อันนี้มันจะได้

ฉะนั้น หายใจเข้านี้ก็พุท หายใจออกนี้ก็โธ หรืออานาปานสติของเราไป ถ้ามันจะเห็นนาม เห็นรูป รูปข้างนอก รูปข้างใน

ไอ้ที่นี่คือสติ คือสมาธิเรายังไม่ตั้งมั่น พอเราไม่ตั้งมั่นขึ้นมา เราจับต้องสิ่งใดมันไม่เป็นขึ้นเป็นอันทั้งสิ้น ไม่เป็นขึ้นเป็นอันเพราะว่ากิเลสสมุทัยมันเจือปนมา กิเลสมันสวมรอมมา

พอสวมรอมมาสู่ในนักปฏิบัติ พอนักปฏิบัติปฏิบัติโดยกิเลส ปฏิบัติโดยความเห็นของตน แล้วพอปฏิบัติไปแล้วมันไม่ได้ผลอะไรขึ้นมาทีไรก็มาตีโพยตีพายไปโทษกรรมะ ไปโทษพุทธานุสติ ธัมมานุสติ สังฆานุสติ ไปโทษกรรมฐาน ๔๐ ห้อง ไปโทษการวิปัสสนา ไปโทษอริยสัจ ไปโทษเขาหมดเลย ตัวกูเก่ง ตัวกูดี...เอ็งก็จมปลักอยู่นั่นนะ

แต่ถ้าวันใดเอ็งมีสติมีปัญญา กลับมาหายใจกำหนดอานาปานสติ จิตใจผ่องแผ้ว จิตใจมีกำลังแล้ว แล้วค่อยฝึกหัดใช้ปัญญาไป นี่เราทำโดยความเป็นสุขภาพชนด้วยความเป็นข้อเท็จจริง มีสัจจะจะมีการกระทำ

อย่าทำไปโดยตีโพยตีพาย อย่ากระทำไปโดยให้คนอื่นมาคอยการันตี อย่าไปทำโดยให้คนอื่นมารับประกัน นั้นเราเป็นทาส

เราเกิดมาเราเป็นทาสกิเลสแล้ว เราพยายามจะเป็นไทกับตัว แล้วมาประพฤติปฏิบัติยังต้องไปเป็นทาสกับสำนักปฏิบัติ ยังต้องเป็นทาสกับให้คนมาชี้แนะ ยังให้ไปเป็นทาสกับคนที่ครอบงำ

เวลาครูบาอาจารย์ของเราเนะ เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอนขึ้นมา ท่านทำเป็นตัวอย่าง เช่น หลวงปู่เสาร์ “ทำให้มันดูมันยังไม่ทำเลย จะไปสอนอะไรมัน”

ท่านไม่สอนเลย ท่านทำตัวท่านเป็นตัวอย่าง หลวงปู่เสาร์ท่านทำตัวท่าน เอ็งจะดูไม่ดูก็เรื่องของเอ็ง เอ็งจะเข้าใจไม่เข้าใจก็เรื่องของเอ็ง แต่ท่านอยู่ของท่านโดยความสุขของท่าน หลวงปู่เสาร์ เห็นไหม นี่ความจริง ทำให้มันดูมันยังไม่เอาเลย แล้วจะไปสอนมัน สอนอะไร

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ ความจริงอย่างนั้น นี่พูดถึงว่า อานาปานสติ

ถาม : เรื่อง “ใช้แนวทางที่ถูกต้องไหม”

กราบนมัสการหลวงพ่อกี่เคารพ คำถามคือ ผมได้ปฏิบัติธรรมตามแนวทางของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นมาโดยประมาณ ๔-๕ ปีแล้วครับ โดยการภาวนาพุทโธ แต่เมื่อเร็วๆ นี้มีกัลยาณมิตรท่านหนึ่งได้แนะนำทางอีกทางหนึ่งคือ ให้ลดสมาธิลง แล้วให้คิดนึกถึงอสุภะหรือทำกายคตาสติ ให้นึกถึงผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ตลอดเวลา ให้นึกอยู่ในร่างกายจนให้จิตเบื่อหน่ายสมาธิทำที่หลังก็ได้ เพราะทำสมาธิแล้วจะได้ผลดีกว่าทำสมาธิก่อน สมาธิที่ว่าลดลงคือใช้สมาธิแค่ ๕ เปอร์เซ็นต์ก็พอ (พระอาจารย์ที่ท่านมาสอนนี้ท่านมาเทศน์ที่นั่นบ่อยๆ)

ตอบ : อันนี้เขาพูดไปตามแต่อำนาจวาสนาของคนนะ ถ้าอำนาจวาสนาของคน เรามีที่พึ่งที่อาศัย เรามีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น

เขาบอกว่า เขาปฏิบัติแนวทางหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นมา ๕-๖ ปี แล้วเพิ่งมีพรรคพวกชวนไปบอกว่าไปทำวิธีการลดสมาธิ

ลดสมาธิแล้วก็ทำตามแต่ใจตัวเอง ใช้นี้กรรมนี่นะ ถ้าเราเห็นว่า มนุษย์มาบวชเป็นพระ พอห่มผ้าเหลืองขึ้นมาเนี่ย แหม! มันน่ากราบไหว้บูชาไปหมดเลย...ไม่ใช่

มนุษย์มาบวชเป็นพระแล้วจะมาหาช่องทางทำมาหากินเยอะเยอะไปหมด แล้วมนุษย์มาบวชเป็นพระก็มาหาผลประโยชน์ทั้งนั้น ถ้าหาผลประโยชน์ทั้งนั้น

แต่มีครูบาอาจารย์ของเราบางคนเป็นลูกเศรษฐี เป็นข้าราชการผู้ใหญ่ ลาออกๆ บวช เขาบวชแล้วเขาเข้าป่าเข้าเขาไป เขาพยายามของเขา เพราะทางโลกมันก็พอสมควรอยู่แล้ว เขามีของเขาพร้อมอยู่แล้ว พร้อมอยู่แล้วมันก็ไม่มีความสุขจริงขึ้นมา แต่มันจะหาความจริงขึ้นมา เขาก็ไปประพฤติปฏิบัติของเขา ถ้าประพฤติปฏิบัติของเขานี้เป็นความจริงของเขา อันนั้นสำคัญกว่า

แต่เนื้เวลาไปหาครูบาอาจารย์หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เรายืนยัน เพราะหลวงปู่มั่นเป็นผู้สังฆดวงตาไว้เอง

“อย่าทิ้งผู้รู้ อย่าทิ้งพุทโธ จะไม่เสียหาย”

“อย่าทิ้งผู้รู้ อย่าทิ้งพุทโธ” ถ้าใครยังภาวนาไม่เป็น อย่าทิ้งผู้รู้ อย่าทิ้งพุทโธ ก็พยายามกำหนดลมหายใจของเรา ไม่ทิ้งผู้รู้คือไม่ทิ้งหัวใจของเรา

แต่ส่วนใหญ่แล้วเราทิ้งหัวใจของเราไป เราทิ้งหัวใจของเราจะไปเอามรรคเอาผล จะไปเอาไสตบั้น สกิทาคามี อนาคตามี แต่มันไม่เข้าใจหรือกว่าไสตบั้น สกิทาคามี อนาคตามี มันจะเกิดบนหัวใจนี้ มันไม่เกิดบนที่อื่น

แต่เวลาเราอยากได้ไสตบั้น ได้สกิทาคามี ได้อนาคตามี เราจะไปตะครุบไสตบั้น สกิทาคามี อนาคตามี พระอรหันต์ โดยทิ้งหัวใจของเราไป มันก็เลยได้สมบัติโรงพยาบาลศรีธัญญาไป โรงพยาบาลศรีธัญญาเต็มเลย พระอรหันต์เต็มไปหมดเลย

เพราะเวลาใครไปหาเขา เขาบอกว่ามึงบ้า ใ้มันมันก็ชี้ว่ามึงบ้า เขาจะชี้คนอื่นบ้าแต่เขาไม่บ้า เพราะเขาเป็นพระอรหันต์ที่โรงพยาบาลศรีธัญญา

นี่ไง เพราะมันทิ้งผู้รู้ ทิ้งพุทโธ จะไปเอาไสตบั้น สกิทาคามี อนาคตามีนอกหัวใจไป ถ้ามันเอาไสตบั้น สกิทาคามี อนาคตามีนอกหัวใจ มันก็เป็นการสั่งสอนอย่างนี้ไง “ลดสมาธิก็ได้ ลดพุทโธก็ได้ ลดอะไรก็ได้” จะไปเอาไสตบั้น สกิทาคามี อนาคตามี

ใ้พวกนี้เนื้ใ้พวกขายก่อนซื้อ ภาวนาไม่เป็นอย่าเพิ่งมาอวด

ในปัจจุบันนี้อาหารไทยมีชื่อเสียงมาก เวลาคนเขาไปเมืองนอกกันนะ เขาไปกินอาหารไทยเมืองนอกนะ แล้วเขากลับมาเมืองไทยเขามานินทากัน อาหารไทยเมืองนอกนะเวลาจะใส่กะทิ เขาก็ใส่นมแทน เวลาจะใส่อะไรเขาก็หาวัสดุที่ท้องถิ่นนั้นๆ แล้วอาหารไทยก็เลยกลายเป็นอาหารไทยเพื่อหลอกชาวยุโรปว่านี่เป็นอาหารไทย แล้วพอมาเมืองไทยจะมากินอาหารไทย โอ้โฮ! เผ็ด กินไม่ได้เลยๆ

นี่อาหารไทย เพราะอาหารไทยมันก็คืออาหารไทยใช่ไหม ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็คือธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช่ไหม

แต่ถ้าเป็นอาหารไทยเมืองนอก อาหารไทยที่บริการลูกค้า เขาต้องการลูกค้า ถ้าลูกค้าพอใจอย่างไร อาหารไทยลดคุณค่าได้ อาหารไทยลดคุณภาพไปที่เอาใจลูกค้าได้

นี่ก็เหมือนกัน ลดสมาธิก็ได้ ลดปัญญาก็ได้ จะลดอะไรก็ได้เพื่อธุรกิจ เพื่อคนปฏิบัติ แล้วมันจริงไหม มันจริงหรือไม่จริง นี่ไง นี่ถึงบอกว่า เวลาพระที่ปฏิบัติมันไม่จริง

ถ้ามันจริงขึ้นมาเนะ อาหารไทยก็ควรทรงคุณภาพของอาหารไทย ผู้ที่จะมาบริโภคเขาจะบริโภคอาหารไทยได้หรือไม่ได้ เขาไปบริโภคอาหารชนิดอื่นก็ได้ ไม่ใช่ว่าอาหารไทยต้องลดคุณภาพลงไปเพื่อผู้บริโภค

นี่ก็เหมือนกัน คนที่ประพฤติปฏิบัติลดใ้ นั่นก็ได้ ลดใ้ นี้ก็ได้ ลดคุณภาพอาหารไทย ลดคุณภาพของมรรคผลให้ไปสนใจเขาใช่ไหม

นี่พูดถึงใจ แนวทางนี้ถูกต้องหรือไม่

ก็เรื่องของเขา ถ้าเขาเองเขาไม่เคยทำอาหารไทยเลย เห็นไหม อาหารไทยในยุโรปเดี๋ยวนี้นะเป็นของชาวเวียดนามเยอะมาก ชาวเวียดนาม ชาวฟิลิปปินส์เปิดร้านอาหารไทยเต็มเลย คนไทยไม่เป็นเจ้าของร้านอาหารไทยเลย

นี่ก็เหมือนกัน นี่ไง สิ่งทีประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจะธรรมะอย่างนั้น...เรื่องของเขา

มันไม่มีใครเป็นเจ้าของ ไม่มีใครเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ไม่มี ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “เราแบมือตลอด ไม่มีกำมือในเรา” แต่ถ้ามันเป็นความจริง ก็เป็นความจริง

โดยหลัก หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เริ่มต้นจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมบุญญาธิการมามากที่สุด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพุทธวิสัย

อำนาจวาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีใครคำนวณได้ ไม่มีใครคิดถึงได้ อำนาจวาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณทะลุปรุโปร่ง เป็นพุทธวิสัย ไม่มีใครเทียบได้เลย

แล้วพอมาถึงหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นขึ้นมา ท่านทำของท่านเป็นหลักเป็นเกณฑ์ขึ้นมา แล้วท่านสั่งสอนขึ้นมา “อย่าทิ้งผู้รู้ อย่าทิ้งพุทธโธ” สั่งสอนกันมา

แล้วมาเดี๋ยวนี้ละ ทุกคนก็บอกว่าพุทธโธไม่ใช่ปัญญา พยายามทิ่ม พยายามเจาะ พยายามไซ้ ใ้พวกนักปฏิบัติใหม่ก็ต้องการลูกค้า ต้องการผู้ที่เข้าใจ ลดคุณภาพ ลดทุกอย่างไป หลากค้าหมดเลย อันนั้นก็ลดได้ สมาริก็ไม่ต้องทำ

เราฟังนะ มันเป็นกรรมของสัตว์ สัตว์โลกเขื่อกันแบบนั้นก็เรื่องของเขา คุณภาพสังคม คุณภาพของมนุษย์ สังคมมนุษย์ต่ำต้อยลงเรื่อยๆ ทั้งสภาวะแวดล้อม ทั้งศีลธรรมคุณธรรมในใจ แล้วแข็งปรารถนา แข็งพยายามจะคาดหวังสิ่งที่แข็งพอใจ ใครคาดหวังมากเท่าไรคนนั้นก็ทุกข์มากเท่านั้น สังคมต่ำต้อยลงเรื่อยๆ คนเกิดมาในหัวใจต่ำต้อยลงเรื่อยๆ

แต่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีการลดราคาศอกให้ใคร
ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องเป็นสัจจะเป็นความจริง ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อชำระล้างกิเลส ฆ่ากิเลสในใจของสัตว์โลกเท่านั้น

ผู้ที่เข้ามาอาศัยในพระพุทธศาสนาแล้วมาลดค่าเพื่อต้องการลูกค้า ต้องการคนศรัทธา ต้องการความเชื่อ “สมาริมาถึงก็ได้ มาก่อนก็ได้ ไม่ต้องทำก็ได้ ปัญญาจะทำเมื่อไรก็ได้”

เราได้ยินมาอันหนึ่ง เศร้าที่สุด “พวกเราไม่ต้องปฏิบัติก็ได้ รอให้เวลาใกล้ตายแล้วค่อยปฏิบัติ เวลาใกล้ตายนี้วิเศษสนาเลย ตายพร้อมกับมรรคผลนิพพานไปเลย”

มันก็ย้อนกลับไปไอศพลีชมพูนั่นนะ ไปสวดตอนใกล้ตาย คนไหนป่วยแล้วเอาไปสวดเดี๋ยวนั้นมันจะได้โสดาบันเดี๋ยวนั้น แล้วเขาทำเป็นจริงเป็นจังนะ เราเห็น

มีคนมาเล่าให้ฟังนะ พอที่ไหนนะ ถ้าบ้านใครรวนนะ มันจะเอารถตู้ไปเลย เอาพระไปด้วย ไปสวดให้ แล้วพอตายนะ เอาแบ่งโรยเลย เป็นสีชมพู จ๋ายมาเท่าไร

เขาทำกันอย่างนี้นะ หากินกันอย่างนี้รู้ พระกับพระนี่มันรู้กันว่าใครหากินกันอย่างไร ไอ้ที่มันเป็นเรื่องของสังคม เรื่องของโลก แต่ถ้าเป็นความจริงๆ ย้อนกลับมา

ปฏิบัติให้ลดสมาริ ลดต่างๆ มันยิ่งเศร้าใจเข้าไปใหญ่

เพราะอันนี้เป็น การต่อสู้ นะ เหมือนนักมวย นักกีฬา นักกีฬาบอก มึงไม่ต้องซ้อมก็ได้ ลงแข่งเสร็จแล้วค่อยไปซ้อมก็ได้ การแข่งขันกีฬามีอย่างนั้นไหม มันเป็นไปได้หรือเปล่า

กีฬา นักกีฬาที่เขาประสบความสำเร็จ แล้วคนที่เสียหายเขาจะมีจุดอ่อน จุดอ่อนของเขา คือซีเกียจซ้อม นักกีฬาที่รักษาตำแหน่งคือรักษาคุณภาพความเป็นจริงของตนไม่ได้ เพราะไม่ซ้อม เพราะไม่มีวินัย นักกีฬาคนใดถ้ามีวินัยขยันซ้อม เขาจะทรงคุณภาพของเขา เขาจะรักษาตำแหน่งของเขา เขาจะมีคุณภาพนั้นได้มาก

นี่ก็เหมือนกัน เวลาประพฤติปฏิบัติ ไอ้คนถามนี่ หมั่นไส้คนถามด้วย ภาวนากับสายหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นมา ๔-๕ ปี แล้วนี่มีเพื่อนพาไป บอกให้ลดสมาริมันก็เชื่อ ลดบัญญัติมันก็เชื่อ

ไอ้! ภูเสียดายแทนหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นเนาะ สั่งสอนมาเกือบเป็นเกือบตาย ไอ้พวกนี้ไปเจอคนลดสมารินี้เชื่อเขาเลย หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นสอนมาเกือบตาย นี่มันกรรมของสัตว์ไกรรมของสัตว์

เราเห็นเรื่องอย่างนี้นะ ภาษาเรานะ เราไม่เอาตัวเราลงไปคลุกหมอก จริงๆ แล้วขนาดใน หมู่คณะของเรา เรายังไม่ยุ่งด้วยเลย นิสัยเรานะ ไม่ไปคลุกซี้ ไม่ลงไปหาซี้ เราพยายามจะรักษา ของเราให้ชีวิตของเราสิ้นสุดไปตามอุดมคติของเรา

ชีวิตนี้เกิดขึ้นที่กู ท่วมกลางก็คือกู แล้วจะจบลงด้วยกู เวลากูตายกูจะเผาตัวกูเอง กู ไม่ให้ใครยุ่ง

จริงๆ แล้วเราไม่อยากยุ่งกับใคร แต่นี้พูดเพื่อสังคมไทย พูดเพื่อสังคมนักปฏิบัติ เราเป็น ผู้ที่ปฏิบัติเหมือนกัน เราปฏิบัติมาก่อน เราพูดเพื่อคนอื่น เราพูดเพื่อสังคมไทยนี้ ไม่ใช่เพื่อเรา

เพราะของกูเริ่มต้นจากกู ท่วมกลางที่กู แล้วจะจบลงที่กู เอวัง